CONCLUSIE VAN ADVOCAAT-GENERAAL
G. PITRUZZELLA
van 21 januari 2021 [1]

Gevoegde zaken C-53/19 P en C-65/19 P

Banco Santander, SA,
Santusa Holding, SL
tegen
Europese Commissie (C-53/19 P)
en
Koninkrijk Spanje
tegen
Banco Santander, SA,
Santusa Holding, SL,

Europese Commissie (C-65/19 P)

„Hogere voorziening – Bepalingen inzake de vennootschapsbelasting op grond waarvan ondernemingen met fiscale woonplaats in Spanje de goodwill uit de verwerving van deelnemingen in ondernemingen met fiscale woonplaats in het buitenland kunnen afschrijven – Begrip ‚staatssteun' – Selectiviteit"

1. De onderhavige gevoegde zaken betreffen de hogere voorzieningen die Banco Santander, SA en Santusa, SL (hierna: „Banco Santander en Santusa") (C-53/19 P) en het Koninkrijk Spanje (C-65/19 P) hebben ingesteld tegen het arrest van 15 november 2018, Banco Santander en Santusa/Commissie [2] (hierna: „bestreden arrest"), waarbij het Gerecht het beroep heeft verworpen dat Banco Santander en Santusa krachtens artikel 263 VWEU hadden ingesteld tot nietigverklaring van artikel 1, lid 1, van besluit 2011/282/EU van de Commissie van 12 januari 2011 inzake de fiscale afschrijving van financiële goodwill voor de verwerving van deelnemingen in buitenlandse ondernemingen die door Spanje is toegepast (hierna: „litigieus besluit") [3] en, subsidiair, van artikel 4 van dat besluit.

2. De onderhavige hogere voorzieningen maken deel uit van een reeks van acht parallelle procedures waarin vernietiging wordt gevorderd van de arresten van het Gerecht houdende verwerping van de beroepen van een aantal Spaanse ondernemingen tegen het litigieuze besluit

[1] Oorspronkelijke taal: Italiaans.

[2] T-399/11 RENV, EU:T:2018:787.

[3] Besluit nr. C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) (PB 2011, L 135, blz. 1). Dit besluit is tweemaal gecorrigeerd, op 3 maart 2011 en op 26 november 2011.

of tegen beschikking 2011/5/EG van de Commissie inzake de fiscale afschrijving van de financiële goodwill voor de verwerving van deelnemingen in buitenlandse ondernemingen die door Spanje is toegepast (hierna: „beschikking van 28 oktober 2009”). [4]

I. Feiten, omstreden maatregel en litigieus besluit

3. Op 10 oktober 2007 heeft de Europese Commissie – na verschillende schriftelijke vragen die haar in 2005 en 2006 waren gesteld door leden van het Europees Parlement, alsmede na een klacht die zij in 2007 van een particuliere marktdeelnemer had ontvangen – besloten de in het huidige artikel 108, lid 2, VWEU bedoelde formele onderzoeksprocedure in te leiden [5] (hierna: „inleidingsbesluit”) ten aanzien van de regeling die is vervat in artikel 12, lid 5, van de Ley del Impuesto sobre Sociedades (wet op de vennootschapsbelasting), ingevoegd bij Ley 24/2001, de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social (wet 24/2001 houdende vaststelling van fiscale, bestuursrechtelijke en sociale maatregelen) van 27 december 2001 [6], en overgenomen in Real Decreto Legislativo 4/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (koninklijk besluit met kracht van wet 4/2004 houdende goedkeuring van de herziene tekst van de wet op de vennootschapsbelasting; hierna: „TRLIS”) van 5 maart 2004 (hierna: „omstreden maatregel”). De omstreden maatregel houdt in dat een in Spanje belastingplichtige onderneming die een deelneming verwerft in een „buitenlandse vennootschap”, de daaruit voortvloeiende financiële [7] goodwill [8] door afschrijving in mindering kan brengen op de heffingsgrondslag van de door haar verschuldigde vennootschapsbelasting, voor zover die deelneming ten minste 5 % bedraagt en gedurende een ononderbroken periode van ten minste één jaar in haar bezit blijft. De omstreden maatregel houdt voorts in dat een onderneming alleen als „buitenlandse vennootschap” wordt aangemerkt indien zij onderworpen is aan een belasting die overeenstemt met de belasting die in Spanje geldt en haar inkomsten hoofdzakelijk afkomstig zijn van activiteiten in het buitenland.

4. Bij de beschikking van 28 oktober 2009 heeft de Commissie de formele onderzoeksprocedure met betrekking tot de verwerving van deelnemingen binnen de Europese Unie afgesloten. Bij deze beschikking heeft de Commissie de steunregeling die door Spanje op grond van de omstreden maatregel ten uitvoer is gelegd, onverenigbaar met de interne markt verklaard met betrekking tot de aan de begunstigden voor het verrichten van intracommunautaire verwervingen verleende steun.

5. De Commissie heeft de formele onderzoeksprocedure evenwel niet afgesloten ten aanzien van de verwerving van deelnemingen buiten de Europese Unie, in afwachting van nadere informatie die de Spaanse autoriteiten hadden beloofd te verstrekken. Dit deel van de procedure is afgesloten met de vaststelling van het litigieuze besluit. In artikel 1, lid 1, van dat besluit is de

4 C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) (PB 2011, L 7, blz. 48). De andere zaken, waarin ik vandaag ook conclusie neem, zijn de gevoegde zaken C-51/19 P (World Duty Free Group/Commissie) en C-64/19 P (Spanje/Commissie), en de zaken C-50/19 P (Sigma Alimentos Exterior/Commissie), C-52/19 P (Banco Santander/Commissie), C-54/19 P (Axa Mediterranean/Commissie) en C-55/19 P (Prosegur Compañía de Seguridade/Commissie).

5 PB 2007, C 311, blz. 21.

6 BOE nr. 61 van 11 maart 2004, blz. 10951.

7 Overweging 29 van het litigieuze besluit, waarin staat te lezen dat „financiële goodwill”, zoals dit begrip in het Spaanse belastingstelsel wordt gebruikt, de goodwill is die zou zijn geboekt indien de kapitaalvennootschap en de doelonderneming waren gefuseerd.

8 In overweging 27 van het litigieuze besluit wordt „goodwill” gedefinieerd als „de waarde van een gerespecteerde bedrijfsnaam, goede betrekkingen met de klanten, de vaardigheden van het personeel alsook andere soortgelijke factoren waarvan wordt verwacht dat zij in de toekomst meer dan de nu zichtbare winst zullen opleveren”, wat overeenkomt met „de prijs die wordt betaald voor de verwerving van een bedrijf boven de marktwaarde van de vermogensbestanddelen die een bedrijf vormen”, die volgens de Spaanse boekhoudkundige beginselen in de boekhouding van de verwervende onderneming als een afzonderlijk immaterieel actief moet worden opgenomen zodra zij de zeggenschap over de verworven onderneming verkrijgt.

steunregeling die door Spanje op grond van de omstreden maatregel ten uitvoer is gelegd, onverenigbaar met de interne markt verklaard „ten aanzien van de aan de begunstigden voor het verrichten van verwervingen buiten de Unie verleende steun”. [9] In lid 4 van dat artikel is bepaald dat „belastingaftrek die de begunstigden overeenkomstig artikel 12, lid 5, van de TRLIS op de datum van publicatie van dit besluit in het *Publicatieblad van de Europese Unie* hebben genoten in het kader van verwervingen buiten de Unie, die verband houden met directe of indirecte meerderheidsdeelnemingen in buitenlandse ondernemingen welke zijn gevestigd in China, India of andere landen waar het bestaan van expliciete juridische hinderpalen voor grensoverschrijdende bedrijfscombinaties is aangetoond of kan worden aangetoond, gedurende de gehele in de steunregeling vastgelegde afschrijvingsperiode verder [kan] worden toegepast.” Ingevolge artikel 4, lid 1, van het litigieuze besluit wordt „de met de gemeenschappelijke markt onverenigbare steun die uit hoofde van de in artikel 1, lid 1, bedoelde regeling in de vorm van belastingvermindering is verleend, terug[gevorderd] van de begunstigden van wie de in het kader van verwervingen buiten de Unie verkregen deelnemingen in buitenlandse ondernemingen niet aan de in artikel 1, leden 2 tot en met [...] 5, bedoelde voorwaarden voldoen”.

II. Procedure bij het Gerecht en bestreden arrest

6. Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 29 juli 2011, hebben Banco Santander en Santusa tegen het litigieuze besluit beroep tot nietigverklaring ingesteld. Bij arrest van 7 november 2014, Banco Santander en Santusa/Commissie [10], heeft het Gerecht het beroep toegewezen op grond dat de Commissie de selectiviteitsvoorwaarde van artikel 107, lid 1, VWEU onjuist had toegepast (hierna: „arrest Banco Santander en Santusa/Commissie”). Daarnaast heeft het Gerecht de beschikking van 28 oktober 2009 nietig verklaard bij arrest van 7 november 2014, Autogrill España/Commissie [11] (hierna: „arrest Autogrill España/Commissie”).

7. Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 19 januari 2015, heeft de Commissie tegen het arrest Banco Santander en Santusa/Commissie hogere voorziening ingesteld. Deze hogere voorziening, die is ingeschreven onder nummer C-21/15 P, is gevoegd met de onder nummer C-20/15 P ingeschreven hogere voorziening die de Commissie had ingesteld tegen het arrest Autogrill España/Commissie. De Bondsrepubliek Duitsland, Ierland en het Koninkrijk Spanje zijn bij beslissingen van de president van het Hof van 19 mei 2015 in de gevoegde zaken toegelaten tot interventie aan de zijde van WDFG en aan die van Banco Santander en Santusa. Bij arrest van 21 december 2016, Commissie/World Duty Free Group e.a. [12] (hierna: „arrest WDFG”), heeft het Hof het arrest Banco Santander en Santusa/Commissie vernietigd, de zaak terugverwezen naar het Gerecht en de beslissing omtrent de kosten gedeeltelijk aangehouden. Daarnaast heeft het Hof het arrest Autogrill España/Commissie vernietigd.

[9] Volgens artikel 1, lid 2, van het litigieuze besluit golden de verklaarde onverenigbaarheid en het bevel tot terugvordering niet voor belastingaftrek die de begunstigden op grond van de omstreden maatregel genoten in het kader van de verwerving buiten de Unie „van directe of indirecte deelnemingen in buitenlandse ondernemingen die vóór 21 december 2007 aan de desbetreffende voorwaarden van de steunregeling voldeden, afgezien van de voorwaarde dat zij hun deelnemingen gedurende een ononderbroken periode van minstens een jaar in bezit hebben”. Volgens de Commissie hadden de begunstigden van de omstreden maatregel tot die datum (waarop het inleidingsbesluit in het PB werd gepubliceerd) alle reden om ervan uit te gaan dat deze maatregel rechtmatig was (zie de overwegingen 186-199 van het litigieuze besluit).

[10] T-399/11, EU:T:2014:938.

[11] T-219/10, EU:T:2014:939.

[12] C-20/15 P en C-21/15 P, EU:C:2016:981.

8. Op 15 november 2018 heeft het Gerecht het bestreden arrest gewezen en daarbij het beroep van Banco Santander en Santusa verworpen, laatstgenoemden verwezen in hun eigen kosten en in die van de Commissie, en de Bondsrepubliek Duitsland, Ierland en het Koninkrijk Spanje alle verwezen in hun eigen kosten. [13]

III. Procedure bij het Hof en conclusies van partijen

9. Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 25 en 29 januari 2019, hebben respectievelijk Banco Santander en Santusa en het Koninkrijk Spanje de onderhavige hogere voorzieningen ingesteld.

10. In zaak C-53/19 concluderen Banco Santander en Santusa tot vernietiging van het bestreden arrest, toewijzing van hun beroep bij het Gerecht en nietigverklaring van het litigieuze besluit, en verwijzing van de Commissie in de kosten. Het Koninkrijk Spanje concludeert tot toewijzing van de hogere voorziening van Banco Santander en Santusa, vernietiging van het bestreden arrest en verwijzing van de Commissie in de kosten. In zaak C-65/19 concludeert het Koninkrijk Spanje tot vernietiging van het bestreden arrest, nietigverklaring van artikel 1, lid 1, van het litigieuze besluit voor zover daarin is vastgesteld dat de omstreden maatregel staatssteun vormt, en verwijzing van de Commissie in de kosten. De Bondsrepubliek Duitsland concludeert in beide zaken tot toewijzing van de hogere voorzieningen. De Commissie concludeert in beide zaken tot afwijzing van de hogere voorzieningen en verwijzing van rekwiranten in de kosten.

IV. Analyse

A. Voorafgaande opmerkingen

11. Voor een overzicht van de huidige rechtspraak op het gebied van selectiviteit van belastingmaatregelen en vooral voor een uiteenzetting over de methode voor de analyse van de selectiviteit in drie fasen die het Hof heeft ontwikkeld, verwijs ik naar de overwegingen en de criteria in de punten 11 tot en met 21 van mijn conclusie van vandaag in de gevoegde zaken C-51/19 P, World Duty Free Group/Commissie en C-64/19 P, Spanje/Commissie. In het licht van die overwegingen en criteria zal ik de grieven van Banco Santander en Santusa en van het Koninkrijk Spanje onderzoeken. Voor de implicaties van het arrest WDFG voor het onderzoek van de onderhavige hogere voorzieningen verwijs ik daarentegen naar de punten 23 tot en met 27 van die conclusie.

B. Hogere voorzieningen

12. Banco Santander en Santusa enerzijds en het Koninkrijk Spanje anderzijds voeren ter staving van hun respectieve hogere voorzieningen elk één middel aan met betrekking tot een onjuiste uitlegging van artikel 107, lid 1, VWEU wat betreft het selectiviteitscriterium. Beide middelen omvatten meerdere onderdelen: vier primaire en twee subsidiaire onderdelen in geval van het enige middel van Banco Santander en Santusa en vier onderdelen in geval van het enige middel van het Koninkrijk Spanje.

[13] Aangezien de Bondsrepubliek Duitsland, Ierland en het Koninkrijk Spanje zijn toegelaten tot interventie in de procedure in hogere voorziening bij het Hof, zijn zij, hoewel zij niet tot interventie waren toegelaten in de eerdere procedure bij het Gerecht, interveniënten in de procedure die het Gerecht heeft voortgezet na de vernietiging en terugverwijzing door het Hof.

13. De grieven in de vier primair aangevoerde onderdelen van Banco Santander en Santusa en de vier onderdelen waarin het enige middel in hogere voorziening van het Koninkrijk Spanje is verdeeld, stemmen grotendeels met elkaar overeen of overlappen elkaar. Deze grieven kunnen dus worden gebundeld en gezamenlijk worden onderzocht. Vervolgens zal ik de subsidiair aangevoerde onderdelen van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa onderzoeken.

1. Eerste onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa en eerste en tweede onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van het Koninkrijk Spanje: onjuiste vaststelling van het referentiestelsel

14. De grieven in het eerste onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa en in het eerste en het tweede onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van het Koninkrijk Spanje hebben betrekking op de eerste fase van de selectiviteitsanalyse, waarin het referentiestelsel moet worden vastgesteld. Voor het begrip „referentiestelsel" en de criteria die bij de bepaling daarvan toepasselijk zijn, verwijs ik naar de overwegingen in de punten 37 tot en met 51 van mijn conclusie van vandaag in de gevoegde zaken C-51/19 P, World Duty Free Group/Commissie en C-64/19 P, Spanje/Commissie.

a) Eerste grief van het eerste onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa en eerste onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van het Koninkrijk Spanje

15. Aangezien in het kader van de eerste grief van het eerste onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa en in het eerste onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van het Koninkrijk Spanje dezelfde bezwaren zijn aangevoerd, en ter staving daarvan dezelfde argumenten zijn aangedragen als in het kader van, respectievelijk, de eerste grief van het eerste onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van World Duty Free Group in zaak C-51/19 P en het eerste onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van het Koninkrijk Spanje in zaak C-64/19, volsta ik voor het onderzoek daarvan met een verwijzing, mutatis mutandis, naar de punten 52 tot en met 59 van mijn conclusie van vandaag in die gevoegde zaken. Om dezelfde redenen als ik in die punten heb uiteengezet, geef ik het Hof in overweging de eerste grief van het eerste onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa en in het eerste onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van het Koninkrijk Spanje af te wijzen.

b) Tweede grief van het eerste onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa en tweede onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van het Koninkrijk Spanje

16. Aangezien in het kader van de tweede grief van het eerste onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa en in het tweede onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van het Koninkrijk Spanje dezelfde bezwaren zijn aangevoerd, en ter staving daarvan dezelfde argumenten zijn aangedragen als in het kader van, respectievelijk, de tweede grief van het eerste onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van World Duty Free Group in zaak C-51/19 P en het tweede onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van het Koninkrijk Spanje in zaak C-64/19, volsta ik voor het onderzoek daarvan met een verwijzing, mutatis mutandis, naar de punten 62 tot en met 82 van mijn conclusie van vandaag in die gevoegde zaken. Om dezelfde redenen als ik in die punten heb uiteengezet, geef ik het Hof in

overweging de tweede grief van het eerste onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa en in het tweede onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van het Koninkrijk Spanje af te wijzen.

c) Derde grief van het eerste onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa

17. Aangezien in het kader van deze grief dezelfde bezwaren zijn aangevoerd, en ter staving daarvan dezelfde argumenten zijn aangedragen als in het kader van de derde grief van het eerste onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van World Duty Free Group in zaak C-51/19 P, volsta ik voor het onderzoek daarvan met een verwijzing, mutatis mutandis, naar de punten 85 tot en met 87 van mijn conclusie van vandaag in de gevoegde zaken C-51/19 P en C-64/19 P. Om dezelfde redenen als ik in die punten heb uiteengezet, geef ik het Hof in overweging de derde grief van het eerste onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa af te wijzen.

2. Tweede onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa en derde onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van het Koninkrijk Spanje: onjuiste vaststelling van de doelstelling die bij de vergelijking als uitgangspunt moet worden genomen

18. De grieven van Banco Santander en Santusa en van het Koninkrijk Spanje in het kader van het tweede en het derde onderdeel van hun respectieve enige middelen in hogere voorziening hebben betrekking op de punten 144 tot en met 165 van het bestreden arrest, en zijn gericht tegen de overwegingen waarin het Gerecht de doelstelling van het referentiestelsel heeft vastgesteld en in het licht van die doelstelling de situatie van de door de omstreden maatregel begunstigde ondernemingen heeft vergeleken met die van de ondernemingen die daarvan zijn uitgesloten.

19. Aangezien in het kader van deze onderdelen van de hogere voorzieningen van Banco Santander en Santusa en van het Koninkrijk Spanje dezelfde bezwaren zijn aangevoerd, en ter staving daarvan dezelfde argumenten zijn aangedragen als in het kader van het tweede onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van World Duty Free Group in zaak C-51/19 P en het derde onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van het Koninkrijk Spanje in zaak C-64/19, volsta ik voor het onderzoek daarvan met een verwijzing, mutatis mutandis, naar de punten 91 tot en met 106 van mijn conclusie van vandaag in die gevoegde zaken. Om dezelfde redenen als ik in die punten heb uiteengezet, geef ik het Hof in overweging het tweede onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa en het derde onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van het Koninkrijk Spanje af te wijzen.

3. Derde onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa en vierde onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van het Koninkrijk Spanje: onjuiste rechtsopvatting bij de verdeling van de bewijslast

20. Aangezien in het kader van deze onderdelen van de hogere voorzieningen van Banco Santander en Santusa en van het Koninkrijk Spanje dezelfde bezwaren zijn aangevoerd, en ter staving daarvan dezelfde argumenten zijn aangedragen als in het kader van het derde onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van World Duty Free Group in zaak C-51/19 P en het vierde onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van het Koninkrijk Spanje in zaak C-64/19, volsta ik voor het onderzoek daarvan met een verwijzing, mutatis mutandis, naar de

punten 109 en 110 van mijn conclusie van vandaag in die gevoegde zaken. Om dezelfde redenen als ik in die punten heb uiteengezet, geef ik het Hof in overweging het derde onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa en het vierde onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van het Koninkrijk Spanje af te wijzen.

4. Vierde onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa: evenredigheid

21. Aangezien in het kader van dit onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa dezelfde bezwaren zijn aangevoerd, en ter staving daarvan dezelfde argumenten zijn aangedragen als in het kader van het vierde onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van World Duty Free Group in zaak C-51/19 P, volsta ik voor het onderzoek daarvan met een verwijzing, mutatis mutandis, naar de punten 112 en 113 van mijn conclusie van vandaag in de gevoegde zaken C-51/19 P en C-64/19 P. Om dezelfde redenen als ik in die punten heb uiteengezet, geef ik het Hof in overweging het vierde onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa af te wijzen.

5. Vijfde onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa: oorzakelijk verband

22. Aangezien in het kader van dit onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa dezelfde bezwaren zijn aangevoerd, en ter staving daarvan dezelfde argumenten zijn aangedragen als in het kader van het vijfde onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van World Duty Free Group in zaak C-51/19 P, volsta ik voor het onderzoek daarvan met een verwijzing, mutatis mutandis, naar de punten 114 tot en met 117 van mijn conclusie van vandaag in de gevoegde zaken C-51/19 P en C-64/19 P. Om dezelfde redenen als ik in die punten heb uiteengezet, geef ik het Hof in overweging het vijfde onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa af te wijzen.

6. Zesde onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa: deelbaarheid van de maatregel

23. Aangezien in het kader van dit onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa dezelfde bezwaren zijn aangevoerd, en ter staving daarvan dezelfde argumenten zijn aangedragen als in het kader van het zesde onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van World Duty Free Group in zaak C-51/19 P, volsta ik voor het onderzoek daarvan met een verwijzing, mutatis mutandis, naar de punten 119 tot en met 122 van mijn conclusie van vandaag in die gevoegde zaken. Om dezelfde redenen als ik in die punten heb uiteengezet, geef ik het Hof in overweging ook het zesde onderdeel van het enige middel in hogere voorziening van Banco Santander en Santusa af te wijzen.

7. Conclusie inzake de hogere voorzieningen van Banco Santander en Santusa en van het Koninkrijk Spanje

24. In het licht van al het voorgaande geef ik het Hof in overweging de hogere voorzieningen van Banco Santander en Santusa en van het Koninkrijk Spanje in hun geheel af te wijzen.

V. Kosten

25. Artikel 184, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof bepaalt dat het Hof over de kosten beslist wanneer de hogere voorziening ongegrond is. Op grond van artikel 138, lid 1, van dit Reglement, dat ingevolge artikel 184, lid 1, daarvan van overeenkomstige toepassing is op de procedure bij het Hof betreffende een hogere voorziening tegen een beslissing van het Gerecht, wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, voor zover dit is gevorderd. Aangezien ik het Hof in overweging geef de hogere voorzieningen van Banco Santander en Santusa en van het Koninkrijk Spanje af te wijzen, moeten deze partijen mijns inziens overeenkomstig de vordering van de Commissie in de kosten worden verwezen. Artikel 184, lid 4, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof bepaalt: „Wanneer zij niet zelf de hogere voorziening heeft ingesteld, kan een partij die in eerste aanleg heeft geïntervenieerd alleen in de kosten van de hogere voorziening worden verwezen indien zij aan de schriftelijke of mondelinge behandeling bij het Hof heeft deelgenomen. Wanneer een dergelijke partij aan de procedure deelneemt, kan het Hof beslissen dat zij haar eigen kosten draagt." Bijgevolg geef ik het Hof in overweging te verklaren dat de Bondsrepubliek Duitsland haar eigen kosten draagt.

VI. Conclusie

26. Op basis van al het voorgaande geef ik het Hof in overweging de hogere voorzieningen af te wijzen, Banco Santander en Santusa en het Koninkrijk Spanje te verwijzen in de kosten, en te verklaren dat de Bondsrepubliek Duitsland haar eigen kosten draagt.